

paa de forskjellige Parceller. For den, der kommer langvejs fra, og maatte ogsaa for den, der kommer fra et Sted i Nærheden og vil kjøbe en saadan Parcel af en større Gaard, vil det altid have sin Betydning, at han veed, hvilket Hartkorn der paahviler Parcelen efter dens Størrelse, thi selv om en Mand tror sig at være nok saa kyndig med Hensyn til at bedømme Jordens Bonitet, saa vil han dog vistnok gjerne som en Regulator for sin egen Mening have en Hartkornsbonitering ved Siden af, hvoraf han kan se, at kyndige af Retten udmeldte Mænd have bedømt Parcelen saadan eller saadan. Ved Siden deraf er det jo heller ikke, naar man kjøber en Eiendom, ligegyldigt at vide, hvormeget eller hvor lidt Hartkorn der hviler derpaa, og jeg tror derfor, at det burde have været taget under Overveielse, om dette Spørgsmaal ikke vilde kunne have haft stor Betydning for Afhændelsen af de forskjellige Parceller til Lysthavende. Nu har Udvalget forment, at en saadan mere omfattende Udparcellering, saaledes at der ingen Hovedgaard bliver tilbage, vilde have sin store Betydning, og efter de stærke Røster, som nu ere komne frem fra Hillerød, har man jo tænkt sig den Mulighed, at Finantsministeren kunde have forandret sit Standpunkt til denne Sag. Man stiller derfor et principalt Forslag, hvori man foreslaar, at Finantsministeriet overtager Bestyrelsen af Hovedgaarden paa Statskassens Vegne i et Lidsrum, for efterhaanden at kunne bortsælge den i Parceller. Paa den Maade vilde det ikke være nødvendigt at afholde Auction paa alle disse Parceller paa eengang; thi det er en given Ting, at jo flere ensartede Gjenstande der kastes ud paa et Marked, desto mindre Verdi bliver det; men hvis den høitærede Finantsminister kunde modtage en saadan Bemyndigelse til at bestyre Eiendommen for Statens Regning, vilde han kunne vælge et mere beleiligt Tidspunkt for Afhændelsen, og han vilde kunne foretage en fuldstændig normal Udstykning med Hartkornets Fordeling paa Eiendommene; det tror jeg vilde have en ganske anderledes stor Betydning for Eiendommens Verdi og dens Pris, naar den skulde sælges. Det vilde da ikke være nødvendigt at sælge alle Parceller paa eengang, men 2, 3 eller 4 om Aaret, saaledes som det passede bedst efter Forholdene. Det er Udvalgets Flertals Ønske, at den høitærede Finantsminister isølge de stærke Begjæringer og Ønsker, som ere fremkomne fra anden Side vil kunne gaa ind paa dette principale Forslag, og derom ønskes Flertallet meget at høre den høitærede Ministers Mening. — Men ved Siden deraf har man under Nr. 2 opstillet et subsidiært Forslag, som selv Mindretallet har troet at kunne tiltræde. Hvis jeg har forstaaet Mindretallets Stilling ret, er den saaledes, at det kunde finde sig tilstrækkelig betrygget ved Lovforslaget som det foreligger,

naar der gives Finantsministeren den Bemyndigelse, som Forslaget foreslaar. Men man har heller ikke haft Betænkning ved at give Finantsministeren den Bemyndigelse, som foreslaas i Forslaget Nr. 2 til en fornyet Forlængelse af Forpagtningen indtil 12 Aar. — Under Nr. 3 er stillet et Forslag af et enkelt Medlem. Det gaar ud paa, at Forpagtningen indskrænktes til et Lidsrum af indtil 8 Aar. Jeg skal dog bemærke, at denne Lante, skjøndt den kun fremsættes af et enkelt Medlem i Udvalget, i sig selv har fuld Tilslutning hos Udvalgets Flertal, og forsaavidt den høitærede Minister skulde ville sige sig saavidt, at han kunde gaa ind paa denne Lante, tror jeg, at Udvalgets Flertal kan gaa ind derpaa, og hvis jeg ikke har misforstaaet endel af Mindretallet, vil det da heller ikke tage i Betænkning at slutte sig til dette Forslag. — Slutningsforslaget gaar jo — som de Herrer ville se — ud paa en Forandring af Lovforslagets Titel, som man har anset for nødvendig efter det Indhold, som Lovforslaget eneentligt vil faae. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte, idet jeg lægger min Anbefaling til de Begjæringer, som i denne Lantefremstilling gennem en Aarrække have gjort sig gjældende, og ønskes, at den høitærede Finantsminister vil kunne modtage Forslaget under Nr. 1.

Dinesen: Ved denne Sags første Behandling tillod jeg mig at spørge den høitærede Finantsminister, om det Tilbud, han havde meddelt, at han havde fra den hidtilværende Forpagter af Hovedgaarden Faurholm, gif ud paa et kortere eller længere Aaremaal. Den Lante, som dikterede mig dette Spørgsmaal, var, at jeg ansaa det for ønskeligt, at den Forpagtning, som der kan være Tale om skulde ske paang, kunde ske paa kortere Aaremaal, saaledes at man i det Lidsrum, som forløb, indtil den nye Forpagtning var udløben, kunde forberede det hensigtsmæssigste Salg af Hovedgaarden Faurholm. Det blev oplyst for os, at Tilbudet fra Forpagterens Side forudsatte, at den nye Forpagtning skulde være for et Lidsrum af 12 Aar. Naar der nu imidlertid er stillet et Forslag, som ogsaa er tiltraadt af det Mindretal, hvortil jeg hører, om at forandre Lovforslagets Udtryk saaledes, at Gaarden kunde forpagtes bort i et Lidsrum af indtil 12 Aar, er det, fordi vi i Overensstemmelse med, hvad jeg har udtalt, have ønsket, at det kunde være muligt, — at der i hvert Fald ikke blev lagt nogen Hindring i Veien for — at Bortforpagtningen kunde ske paa et saadant kortere Aaremaal, i hvilket Salget af Hovedgaardens Faurholm i Parceller kunde blive forberedt. Der er fra det Mindretals Side, hvortil jeg hører, Intet at indvende imod et saadant Salg i Parceller, om trent paa samme Maade, som det er foreslaet af Flertallet, hvis det paa en hensigtsmæssig Maade kunde realiseres. Vi kunne desuagtet ikke tiltræde